

9

หลินชีวี่วิ่งกระหืดกระหอบเข้าตำหนักรัชทายาท ตรงลี้ไปยังห้องหนังสือ

"รัชทายาทกำลังมีแขก"

องค์รักษ์หน้าห้องรีบกล่าวเตือน

หลินชีวี่ลั้งเลเล็กน้อย เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ฟ้ากำลังจะมีดแล้ว หากมีดลง... เขาตัดสินใจทันที

"ไม่เป็นไร ข้าจะไปนั่งรอที่ห้องปีก"

กล่าวจบก็ผลักประตูเดินเข้าไป

เมื่อมาถึงห้องปีกเดิมที่คิดจะนั่งรอ แต่เสียงสนทนาในห้องฟังคุ้นหู เหมือนเสียงของเยี่ยหมิง... หรือก็คือคุณชายหมิงเยี่ยแห่งสำนักชายบำเรอในซีเสียนนั่นเอง ที่แท้เยี่ยหมิงกลับมาแล้ว?

หลินชีวี่เป็นคนปากไวไม่เก็บอารมณ์ ถึงจะเปลี่ยนไปมากหลังต้องไป

ใช้ชีวิตอยู่ซีเสียนนานกว่าสิบปี เรียนรู้ว่ายามใดควรปิดปากอย่าก่อเรื่อง ยามใดต้องคิดอ่านอย่างรอบคอบ แต่ในเมื่อเยี่ยหมิงเป็นคนกันเอง กอปรกับ รัชทายาทก็ไม่เคยปิดบังอะไรเขา จึงถือวิสาสะเดินไปแ้มม่านดู

หลี่ทงจื้อเห็นเป็นหลินชิวก็ไม่ว่าอะไร หันไปถามเยี่ยหมิงว่า

"สี่หุยได้เป็นแม่ทัพแห่งโลกันตร์แล้วจริงๆ หรือ"

"ขอรับ"

หากสี่ตำรุเรื่องนี้จะต้องเสียใจมาก หลินชิวคิดในใจ จำได้ว่าตอนนั้น นางหมายมั่นปั้นมือกับตำแหน่งนี้ยิ่ง

"ทางด้านเป่ย์ดั่งกับซีเสียนมีการเคลื่อนไหวอะไรหรือไม่ เวินอ้อี้ได้ กลับไปเป่ย์ดั่งแล้วหรือยัง"

"กลับไปแล้วขอรับ ทันทิท่านอ่องแห่งเป่ย์ดั่งกลับถึงแคว้น จักรพรรดิ เป่ย์ดั่งก็มีราชโองการห้ามเขาอย่างกรายออกจากเมืองหลวง แม้แต่ยามออกจากตำหนักยังต้องมีผู้ติดตาม"

หลี่ทงจื้อนั่งเงยบไปครู่หนึ่งจึงเปรยอย่างเห็นใจ

"จักรพรรดิแห่งเป่ย์ดั่งก็คือพี่ชายคนโตของเขา เป็นคนนิสัยขี้สงสัยหวาดระแวง เขากลับเป่ย์ดั่งโดยไม่มีแผนการอะไรและไร้ซึ่งความทะเยอทะยาน ยามนี้ต้องมาถูกจับตามองราวกับนักโทษ คงจะทำให้ได้ลำบาก"

แม้จะรู้ว่าที่บ้านเกิดมีพัยคัมภินคนรอขย้า แต่ก็ยังเลือกที่จะเดินไปบนเส้นทางที่ไม่มีทางย้อนกลับสายนี้ หากสี่ตำตั้งต้นจะกลับซีเสียน จุดจบของนางก็คงไม่แตกต่างอะไรกับเวินอ้อี้

หลังจากนางมาถึงตำเว่ยได้เพียงสองวันก็วิ่งเล่นไปเยี่ยมมองค์ชาย ซีเสียนถึงตำหนักตัวประกัน น่าเสียดายตัวประกันซีเสียนมิกล้ารับน้ำใจ

ไม่ถามแม้กระทั่งว่าทำไมคนสกุลสี่ถึงมาปรากฏตัวอยู่ในต้าเว่ย เพียง
ต้อนรับนางตามมารยาท นับจากวันนั้นสี่ต้าก็ไม่ใช่ยมกรายไปที่นั่นอีกเลย

คิดว่านางจะต้องรู้ตัวดี นางมีเจตนาอยากจะช่วยบรรเทาความคิดถึง
บ้านขององค์ชายซีเสียน ทว่าฝ่ายนั้นเหมือนนกระแวงภัย บนโลกนี้มี
สายสืบอยู่มากมาย ต่อให้เป็นคนใกล้ชิดก็อาจถูกขายออกไปได้ นับประสา
อะไรกับสี่ต้าที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อน

เยี่ยหมิงเล่าว่า

"ตอนนี้อ๋องค์ชายสามแห่งซีเสียนพักรักษาตัวอยู่ในวัง แม้จะยังไม่ฟื้น
แต่อาการเริ่มมีแววส่อไปในทางที่ดี ทางด้านจักรพรรดิซีเสียนคล้ายจะ
ทรงรู้บ้างแล้วว่าเป็นการลงมือของใคร"

หลี่หฺยงจี้ถอนใจยาว

"มีหรือพระองค์จะไม่รู้ เพียงแต่ตอนแรกไม่อยากจะเชื่อเท่านั้นว่าเพียง
เพราะตำแหน่งรัชทายาท ลูกหลานจะก่อเรื่องร้ายแรงถึงเพียงนี้ คิดว่า
พระองค์จะต้องทรงเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ..."

เขาชะงักไปก่อนหัวเราะขำตนเอง นี่มิใช่กระจกอีกด้านของต้าเว่ย
หรือหรือ เมื่อเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ในสายตาคนนอกมักมองอย่างตำหนิว่า
คนสายเลือดเดียวกันกลับมาประหัตประหารกันเพราะแย่งชิงอำนาจ แต่
ในสายตาเขา พี่น้องนอกจากมีสายเลือดเดียวกันก็ไม่แตกต่างอะไรกับคน
แปลกหน้า

หากไม่เหยียบข้ามศพเหล่านั้น มีสักวันที่ตนเองจะต้องกลายเป็นศพ
ให้คนอื่นเขาเหยียบ แม้กระทั่งพี่น้องพ่อแม่เดียวกันยังทำได้ สำมะหาอะไร
กับพี่น้องต่างมารดา เสด็จพ่อที่ทรงประจวบอยู่คนเดียวเคยคิดบ้างหรือไม่

การที่พระองค์แค่รับสั่งประโยคเดียวว่าไม่ถือสาหาความกับผู้กระทำผิดแล้วเดินจากไปหลังเกิดเรื่อง เขาซึ่งเป็นโอรสแท้ๆ คนนี้จะมีโอกาสรอดชีวิตหรือ สุดท้ายสมมของพระองค์ต้องตายอย่างไรความผิด บุตรชายต้องอาศัยการไปเป็นตัวประกันหนีตายออกจากเมืองหลวง ใช้ชีวิตต่างแดนอย่างระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว จึงสามารถรักษาชีวิตไว้ได้

เขาปรายตามองรูปภาพสาวงามที่วางเรียงเป็นตั่งบนโต๊ะ เวลาของเสด็จพอเหลืออีกไม่มากแล้ว คนเบื้องล่างล้วนตื่นตัวและเตรียมพร้อม ในบรรดาผู้ที่ช่วยเหลือและสนับสนุนเขาขึ้นนั่งบัลลังก์ มีคนเห็นเขาอ่อนแอไร้กำลังก็คิดแผนขอแบ่งปันอำนาจออกมา ขุมกำลังที่จะสนับสนุนเขาในอนาคตซ่อนตัวอยู่ในภาพวาดตรงหน้านี้เอง

ทลีนชีวเห็นหลักฐานจ้องมองรูปภาพเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ อดแล้วอดอีก แต่ในที่สุดก็อดรนทนไม่ไหว

"ท่านเลือกคนที่ใจชอบจะดีกว่านะขอรับ"

"หือ?"

เขาถามยิ้มๆ

"คนที่ชอบงั้นหรือ"

"พี่สาวของข้าน้อยแม้จะได้รับฉายาสาวงามอันดับหนึ่ง บิดาเองก็ยินดีและเต็มใจ แต่...จะต้องเป็นคนที่ท่านพอใจด้วยจึงจะดี ตั้งแต่เลิกจนโตท่านยังไม่เคยพอใจในสิ่งใดจริงๆ จังๆ มาก่อน ครั้งนี้จะต้องเลือกคนที่ท่านชอบขอรับ ชอบคนไหนก็เลือกคนนั้น ชอบสองคนก็เลือกสองคน แต่ที่สำคัญคือต้องเลือกคนที่ชอบ"

เยี่ยหมิงปรายตามองทลีนชีวแวบหนึ่ง

หลินชีวิตรำพึงว่า

"ข้า่น้อยติดตามท่านมาตั้งแต่เด็ก เข้าใจเหตุการณ์ที่ผ่านมาดีที่สุด หากพระสนมมิได้ถูกให้ร้ายจนตาย ไม่น่าว่าวันนี้ท่านก็คือองค์ชายองค์หนึ่ง ที่แต่งขงายามีลูกไปแล้ว ไหนเลยต้องพาตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องวุ่นวาย แบบนี้ ยามท่านยังเยาว์วัย ชอบพอสิ่งใดแววดาก็มักเป็นประกายวิบวับ แต่นับตั้งแต่พระสนมลาโลกไปแล้ว... แม้แต่ยามที่ท่านได้รับพระราชทาน แต่งตั้งเป็นรัชทายาท แววดาแบบนี้ก็ยังมิได้ปรากฏให้เห็นอีก"

"...จริงหรือ"

หลินหญิงจ้อถามอย่างยิ้มแย้ม มือพลิกภาพวาด รูปสาวงามอรชร อ่อนแอ่นปรากฏสู่สายตา

"พี่สาวของเจ้าสมเป็นสาวงามอันดับหนึ่งจริงๆ ดูหน้าตาไม่เหมือนเจ้าเลย"

คนนั้นงาม แต่จิตซัดไร้เสนาห์สิ้นดี หลินชีวิตคิดในใจแต่ไม่กล้าพูดออกมา เพราะกลัวถูกบิดาฟาดตายคามือ

"หากจะวิจารณ์ถึงความงาม ท่านอ่องแห่งเปย์ดังดูเหมือนจะงามกว่า เล็กน้อยใช่หรือไม่"

หลินหญิงจ้อถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย

หลินชีวิตกตะลึงตาค้าง เยี่ยมหิงกลับตอบว่า

"ข้า่น้อยไม่ถนัดในการแบ่งแยกความงามความอัปลักษณ์ขอรับ"

"ความงามความอัปลักษณ์ในสายตาของแต่ละคนย่อมมองแตกต่างกันไป เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจในเรื่องนี้"

เขายิ้มแล้วถามต่อ

ผลงานาง 2

"ในเมื่อจักรพรรดิแห่งซีเสียนพอจะระแคะระคายบ้างแล้ว คิดว่าที่พระองค์มีราชโองการเนรเทศสี่ต้าออกจากแคว้นเป็นเพียงบันดาลโทษชั่วคราว ตอนนี้ทรงเปลี่ยนพระทัยหรือยัง"

เยี่ยหมิงตอบว่า

"ตอนข้าน้อยออกจากแคว้นซีเสียน องค์ชายรองได้สรุปคดีเสร็จแล้ว ผลคือโยนความผิดทั้งหลายทั้งปวงไปที่ฉินต้าหย่ง ลูกน้องคนสนิทที่เกี่ยวข้องกับคดีผูกเชื่อมโยงหมด องค์จักรพรรดิทรงนิ่งเฉยไม่ทักท้วง สำหรับคุณหนูรอง... องค์ชายรองกำลังจะขอราชโองการเรียกตัวนางกลับไป"

หลินชิวถามอย่างประหลาดใจ

"วันนั้นแม่นางรองสี่เลือดไหลออกเจ็ดทวาร เขายังอำมหิตทำเป็นมองไม่เห็น โฉนตอนนี้ทำมาใจดีจะเรียกนางกลับ"

"ตามที่สายสืบรายงาน เขาทำเพื่อเอาใจราชบัณฑิตหญิงสี่"

"เป็นไปได้"

หลี่หญิงจื้อแย้งอย่างยืมยั้ม

"หากต้องการเอาใจสี่จื้อ วันนั้นเขาจะต้องไม่ทำตัวเย็นชาอำมหิตแบบนั้น เขาจะต้องมีเหตุผลอื่น อย่าเอ่ยถึงเรื่องนี้กับแม่นางรองสี่เด็ดขาด"

"ขอรับ"

เยี่ยหมิงและหลินชิวรับคำพร้อมกัน

แต่แล้วหลินชิวก็ร้องถามอีกประโยค

"มีเรื่องเกี่ยวข้องกับแม่นางรองสี่ ข้าน้อยไม่ทราบว่าคุณควรเอ่ยขึ้นมาหรือไม่"

หลี่หญิงจื้อขมวดคิ้วเล็กน้อย

"ว่ามา"

"ข้าน้อยเพิ่งกลับมาจากบ้านอาจารย์ฝั่ง เขาบังเอิญหลุดปากขณะคุย แล้วก็กำขับข้าน้อยให้เก็บเป็นความลับ แต่ข้าน้อยคิดว่า...สมควรรายงานเรื่องนี้ต่อท่านดีกว่า ท่านก็ทราบดีอยู่แล้วว่าสตรีเช่นสิไปเที่ยวสำนักชายบำเรอ นั้นเป็นเรื่องธรรมดา..."

มือของหลี่หฺงจื้อที่กำลังม้วนภาพวาดออกแรงหนักโดยไม่รู้ตัว ภาพวาดสวยงามอันดับหนึ่งของแผ่นดินจึงถูกขยำจนยับเยินไปด้วยประการฉะนี้

หลินชิวเบิกตากว้างเล็กน้อย ลอบถอนใจเบาๆ เขาทลายถูกแฉจริงๆ รัชทายาทขอ...

มุมปากหลี่หฺงจื้อเหยียดออกเล็กน้อย สบตาหลินชิวที่มองมาอย่างอ่อนโยน

"ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร สีต่าเป็นสาวสะพรั่งแล้ว ในเมื่ออยู่ในซีเสียน นางยังไม่บรรลุถึงความปรารถนา เมื่อมาตัวเว่ยยอมต้องไปเที่ยวสำนักชายบำเรอแน่นอน เป็นข้าสะเพร่าไปเอง หลินชิว ไซ่คินนี้หรือไม?"

"ขอรับ ตะ...ตอนข้าน้อยออกจากบ้านอาจารย์ฝั่งได้ตั้งใจเดินเลี้ยวไปทางบ้านแม่นางรองสี ปรากฏว่ามีคุณชายอยู่เพียงคนเดียว"

"นางปิดบังกระทั่งข้าเชียวรี"

หลี่หฺงจื้อวางภาพยับเยินลงบนโต๊ะด้วยท่วงท่าสง่างาม ยิ้มกว้าง ผิดปกติขณะถามว่า

"หลินชิว เจ้าเป็นคนฉลาด คิดว่าคงสืบรู้เรียบร้อยแล้วว่าจะเกิดขึ้นที่ไหน"

"...ขอรับ"

"นำทาง"

สี่เท้าเคาะประตู เมื่อได้ยินเสียงตอบรับจึงผลักประตูเดินเข้าไป
ภายในห้องมืดมืด นางทับประตูปิดอย่างเบามือ ปิดปากกระแอมสอง

ที

"...ท่านคือคุณหนูสี่กระมัง"

ชายบนเตียงถามขึ้น

"เอ่อ ใช่แล้ว"

"ต้องการจุดเทียนหรือปล่อยให้มืด"

แก้มนางร้อนขึ้นเล็กน้อย รู้สึกราวกับตนเองเป็นนุรุษที่กำลังจะซื้อ

ความสุขจากนางคณิกา

"ข้าอย่างไรก็ได้ อย่างไรก็ได้"

"ถ้าเช่นนั้นอย่าจุดเทียนดีหรือไม่"

"ได้"

นางเดินไปถึงข้างเตียง แต่พลาดไปหย่อนกายลงนั่งทับขาเขา จึงรีบ
ผละลุกขึ้น

"ท่านซื้ออะไร"

รู้สึก่อีกฝ่ายจะงุนงงไป

"จำเป็นต้องถามด้วยหรือ"

หรือไม่จำเป็นต้องถาม ก็นางไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อนนี้
นา ตอนไปสำนักขายบำเรอที่ซีเสียนนางตั้งใจไปหาคนมาอยู่ด้วยจนถึงวัน

ที่ตนเองตาย จึงต้องหาคนที่รู้ประวัตินางอย่างชัดเจน เพื่อให้อีกฝ่ายอยากเห็นใบหน้าหรืออยากถามถึงบรรพบุรุษสืบแปดชั่วโคตร นางก็จะตอบไปตามความจริง

ที่ว่าวันนี้ที่นางต้องการมิใช่เพื่อนคู่ใจอีกต่อไปแล้ว เป็นแค่ความสัมพันธ์ชั่วคราว แล้วจะถามไปทำไม

"นั่นหรือ ข้าชื่อสี..."

"แม่นางไม่ต้องบอกจะดีกว่า หากวันหน้าพบกันบนท้องถนนจะได้ไม่ต้องลำบากใจทั้งสองฝ่าย"

ลำบากใจ? มีความสัมพันธ์ทางกายกับนางถือเป็นความลำบากใจนั้นหรือ หรือว่ากระทั่งที่ตัวเว่ยก็ยังเป็นแบบนี้ นางเจียบไปครู่หนึ่งจึงตอบอย่างอารมณ์ดี

"จะทำเรื่องแบบนี้ย่อมต้องทำเพราะความพอใจทั้งสองฝ่ายจึงจะถูก หากไม่ชอบก็เท่ากับลำบากใจ ข้าเห็นว่า...แล้วไปเถอะ คุณชายอยู่ที่ใด ข้าจะส่งท่านกลับ"

นางผิดหวังจนขาชินเสียแล้ว จึงไม่ได้คาดหวังอะไรมาก

"แม่นางจะส่งข้ากลับ?"

"ถูกต้อง หรือว่าท่านเป็นคนของสำนักนี้"

ที่นี้คือสำนักชายบำเรอที่ลี้ลับแห่งหนึ่งในต้าเว่ย ห้องนี้มีเส้นทางลับเป็นพิเศษเพื่อปกปิดฐานะของผู้มาเป็นลูกค้า

ความรู้สึกแรกคือทำไมเรื่องพิศวาสระหว่างชายหญิงถึงต้องทำกันอย่างลับๆ ล่อๆ แบบนี้ แปลกเหลือเกิน แต่ต่อมาอาจารย์ฝั่งพุดให้ฟังเป็นนัยถึงขนบธรรมเนียมแบบอนุรักษนิยมของต้าเว่ย สตรีที่นี้จะไม่มา

เที่ยวสำนักขายบำเรอเด็ดขาด สำหรับกรณีของนาง เขาต้องติดต่อให้เป็น การพิเศษ

"ในเมื่อแม่นางซื้อเวลาหนึ่งคืน ข้าก็ต้องรักษาสัญญา จะมาทำเสียใจ ภายหลังได้อย่างไร ข้ายังต้องการเงินไปรักษาตัว"

นางร้องเอ๊ะ แล้วก็เข้าใจความหมายของเขาทันที สองแก้มร้อนชู้ใน พริบตา

"ท่านมิใช่ขายบำเรอหรือหรือ"

"แน่นอนว่าไม่ใช่ จวบจนบัดนี้ข้ายังไม่เคย... ไม่เคยเลย! หากมิใช่ เพราะเงิน ข้าจะทำเรื่องแบบนี้กับสตรีที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กันมาก่อนได้อย่างไร"

นางรู้สึกพะอืดพะอมยิ่ง อยากจะเอาศีรษะใหม่งำแกงให้สลับเหมือด ตาเฒ่าฝั่งไปหาชายคนนั้นมาจากที่ใดกัน เขามิใช่บอกนางหรือหรือว่าให้มา ที่สำนักขายบำเรอเล็ก ๆ แห่งนี้

"ข้าคิดว่าท่านเต็มใจเสียอีก..."

นางคิดว่าเฒ่าฝั่งจะอธิบายรายละเอียดของเรื่องให้พวกขายบำเรอฟัง คร่าว ๆ อย่างเช่นมีสตรีต่างแคว้นคนหนึ่งอยากมาเที่ยวเพื่อหาความสุข ชั่วคร่าว หากใครไม่ชอบบุรุษแต่จำใจต้องทำงานอยู่ที่นี่ ยอมเสียเวลาหนึ่ง คืนอยู่กับสตรียอมดีกว่าอยู่กับบุรุษมากมาย มิใช่เป็นการบังคับฝืนใจกัน นางยังคงคิดยั้งหน้าแดง รีบล้วงเงินที่เตรียมไว้พร้อมความหามือของเขาใน ความมืดแล้วยัดส่งให้

"ท่านรีบเอาไปรักษาตัวเถิด ถือเสียว่าคืนนี้ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ข้า...ข้า...ต้องขอโทษด้วย หากรู้ว่าผู้มาไม่เต็มใจ ข้าจะไม่มาเด็ดขาด"

นางแอบหัวเราะขมขื่นอยู่ในใจ จะไปที่ใดก็เจอแต่คนไม่เต็มใจ